

je naskok odložil do 17. nov. Med tem so Turki bili noč in dan v večnem nemiru, ruski vojaki so pa počivali in se pripravljali, zlasti vrli oficirji so natančno pregledali okolico in preštudirali tiskan naris in načrt turških šanc, posameznih stez, potov, grabnov, ograj, obzidja in ulic v mestu. Zato pa so Rusi pri naskoku tudi tako oprezno, zvesto in zanesljivo napredovali, kakor da bi bili ondi doma. Naskok so ob enem pričeli 4 generali; 2 od juga, namreč Lazarjev in Grabbe proti šancam: Hafiz-tabia, Kanli-tabia in Suvari-tabia, 2 od severa namreč: Komarov in Rop proti velikej šanci: Englisch-tabia. Ko se je soboto 17. nov. zvečer gosta megla vlegla na mesto in okolico temna noč v črno zagrinjalo zavila, začelo je 15.000 mož jako previdno in mogoče tiho lezti proti turškim šancam. Turki tega niso zapazili. Sedaj okoli 1/2, 9 ure se začne boj; kakor smeli oroslani napadnejo Rusi sovražnika in pležejo od vseh strani po lestvicah v šance; Turki streljajo in sekajo, kolikor mogoče, ali vse je zastoj; kmalu so sami vsi pobiti ali vjeti. General Grabbe je z moskovskimi grenadirji zgrabil Kanli-tabio in od krogelje zadet mrtev raz konja padel; lajtnant Kvadmicki je prvi na šanci, turška kroglja mu vnese polovico sablje, druge kroglje mu prestrelijo obleko, a on ostane živ in se z tovariši kmalu polasti cele šance. Sedaj pa pritisejajo Rusi po odprti cesti naravnoč v mesto in v grad, hitijo za grad na most in se združijo z vojaki generalov Ropa in Komarova, ki so med tem vzeli Englisch-tabio. Ko je to storjeno, obrnejo se Rusi iz mesta vun in se lotijo še ostalih šanc od zaja; vse so zaporedom do 8. ure v nedeljo jutro vzete. Najdalje se je branila Karadagh-tabia na izbodu in Tikmet-tabia na zapadu. Tukaj je 10 bataljonov hotlo proti Erzerumu vbežati, so pa bili od kozakov zajeti in vlovljeni. Okoli 9. ure je general Melikov prihajal v mesto in vse toliko vredil, da je veliki knez Mihael, višji poveljnik, zamogel opoldne obhajati svoj slavni vohod v pridobljeno mesto in trdnjavo. Topovi so povsod gromeli, iz Karsovega grada je plapolala ruska zastava in carjev brat Mihael je kot slavni dobitnik na belem konju jahal skozi glavno ulico, obdan od navdušenih junakov, ki so z mogočnimi glasovi prepevali rusko himno: „Bože, carja hrani“. S prva še Rusi sami niso vedeli ves uspeh krvavega ponočnega dela. Sedaj je to že vse popolnem znano. Rusi so zgubili 1 generala, 30 štabnih in višjih oficirjev, in 469 vojakov mrtvih, potem 43 štabnih in višjih oficirjev, in 1790 vojakov ranjenih. To ni veliko, ako premislimo, kar so pridobili namreč: 17.000 turških vojakov so vjeli, med temi 5 generalov in 800 oficirjev, ranjencev so našli 4500, in pokopali so 3500 turških mrličev, potem zaplenili so 364 kanonov, 38.000 patron in 5000 centov smodnika in mnogo živeža! Nemški cesar, stari Viljelm in ujec ruskemu carju, bil je te zmage tako vesel, da je generalu Melikovu poslal najvišji svoj vojaški „orden“ in križec, ka-

koršnega še samo njegov sin nosi, ki je pri Wörth-u slavno Francoze premagal. Turkoljubom se je ta novi dokaz nemško-ruske prijaznosti močno v nos pokadil.

Smešničar 48. Malopriden viničar je nevarno zbolel, se pa ni hotel dati z sv. zakramenti sprevideti, marveč je trdovratno poležaval na svinjskem hlevu. Njegova skrbna žena se potoži pri g. fajmoštru. Ta jo vprašajo: kaj pa mož najrajši jé? Ona odgovori: štruklje. Dobro, tecite domu, pripravite hišo za duhovnika, skuhajte štrukljev in pozovljite po svojih deklicah moža! Žena hiti domu in stori tako! Ko deklici zakličete: oče, pojte jést, se zareži mož: kaj pa je skuhala stara klupa? Deklici mu velite: štruklje bomo jedli. Na to izleze deda iz nad hleva v hišo štrukljev jést. Med tem pridejo g. fajmošter in ga prijazno pripravijo na sprejem sv. zakramentov. Mož je v kratkem potem umrl in ne bo nikoli več štrukljev jedel.

Razne stvari.

(*Slomšekova podoba*) v kararski marmor vsekana od g. Zajca v Ljubljani kaže v licu izvrstno portretno podobnost in se dobi v gipsu in glini posneta v 22 colov visokej velikosti po 4 fl. z embalažo vred pri g. umetniku. Marmorska podoba za stolno cerkvo v Mariboru popolnem izdelana bo do meseca februarja pr. leta.

(*Odpoved*) Pooblastim urednika „Slov. Gosp.“ naznaniti, da me ni nikakor volja kandidaturo za deželni zbor sprejeti. Jak. Bohinc, dekan.

V Brašlovcih, dne 27. nov. 1877.

(*Svitli cesar podarili*) so pogorelcem v Föderlahu na Koroškem 500 fl. pogorelcem v Ronzini na Goriškem 1000 fl.

(*Civilni zakon*) sta pretečeno soboto pred celjskim okr. glavarjem vpričo Franca Skaze in Franca Logergerja sklenila H. Tanšič in Pavlina Kartin, oba iz Šmarije. Cerkev jima namreč potrebnega dovoljenja ni podelila.

(*Volilen shod*) so nekateri Slovenci imeli 25. nov. pri sv. Lenartu v slov. goricah ter željo izrekli, naj bi zraven dr. Radaja kandidiral g. Morak, bivši in kmetom jako priljubljeni tamošnji c. k. okrajni sodnik; sedaj v Doberlivesi na Koroškem. Tudi g. dr. Jug se je na naše nepričakovano veselje shoda udeležil.

(*Za družbo duhovnikov*) so vplačali č. gg. Bezenšek 11 fl. (ustn. dopl.), Sever 11 fl. (ustn. dopl.), Jurčič 11 fl., Presečnik 2 fl.

Dražbe III. 1. dec. Matevž Jelšenjak 6810 fl. v Konjicah; 4. dec. Sagadinova zapuščina v Račah; 5. dec. Franc Hamer v Rabi 3882 fl.; Franc Stebej v Gornjemgradu 1398 fl.; 6. dec. Peter Kodrič v Črmožišču, Janez Kranjc v Pobrežu 1031 fl.; 7. dec. Jožef Koje v Skrblijah 5500 fl.; 10. dec. Jakob Rovtar v Šavnici; 20. dec. gasilna sprava gasilne družbe pri sv. Lenartu v slov. goricah 1583 fl.